

בע"א (כרמיאל) 52322-04-19 - אסמאעיל סואעד נ' עירית כרמיאל

בית משפט לעניינים מקומיים בכרמיאל

בע"א 52322-04-19 סואעד נ' עירית כרמיאל
תיק חיצוני:
לפני כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה

מבקש אסמאעיל סואעד

נגד

משיבה עירית כרמיאל

החלטה

הבקשה שלפני הוכתרה בכותר 'בקשה לביטול דו"ח חניה ובקשה להישפט'.

המדובר בדו"ח מספר 67215 שניתן, כך עולה מכתבי טענות הצדדים ביום 15.3.06 בגין חניה אסורה של רכב בעל לוחית זיהוי 5000329 (להלן: הדו"ח).

עיינתי בבקשה, בתגובת המשיבה ובמצורף לשני כתבי הטענות ואיני מוצאת צורך לקבוע דיון, לשם הכרעה בבקשה (ראו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז (6) 793 - להלן: עניין איטליא וכן ראה ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (6.1.09), פסקה 8).

לאחר עיון בכל שהונח לפני, החלטתי לדחות הבקשה ובהתאם להנחיית הפסיקה בעניין איטליא, אנמק הכרעתי.

בקצירת האומר, טענת המבקש היא כי למיטב זכרונו לא קיבל לידי הדו"ח ובמשך כל השנים שחלפו מאז לא התקבלה אצלו כל התראה בעניין החוב או הקנס. עוד נטען, שרק ימים ספורים קודם להגשת הבקשה, נודע לו על דבר קיומו של הדו"ח והחוב שהצטבר בגינו; משכך, כך נטען, העבירה והעונש התיישנו וכן נפגעה הגנתו בחלוף הזמן באשר לעצם ביצוע העבירה.

כאמור, שקלתי הנטען ועיינתי בכל שהונח לפני ואני דוחה הבקשה.

כטענת המאשימה, עניין לי וסמכות בבקשה להארכת מועד להישפט וכן בטענה לגבי התיישנות העבירה; באשר להתיישנות העונש - איני נדרשת לזה ואין בסמכותי לעשות כן (ראו ע"פ 3482/99 פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

אקדים מילים מספר על הדין הנדרש לצורך הכרעה. כאשר נעברת עבירה וניתן דו"ח בגינה, ישנה האפשרות לשלם הקנס שנקוב בדו"ח, להגיש בקשה לתובע לביטולו או להודיע על רצון להישפט; אם לא נעשה אחד מאלה וחלף המועד לתשלום הקנס, רואים האדם שהוצא לחובתו הדו"ח "כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס" (ראו סעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי))

אין המדובר בפסק דין שניתן בהעדר ואולם למעשה עצם אי נקיטת פעולה מבין השלושה שהזכרתי לעיל - היא המובילה להרשעת האדם בדין וחיובו; משכך, תחת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, ישנו המנגנון המאפשר הגשת בקשה להארכת מועד להישפט (ראו סעיף 130 (ח) אל מול סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי).

בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, לבית המשפט הסמכות לקיים המשפט אם עתר אדם להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229 (ה) לחוק סדר הדין הפלילי, בשינויים המחויבים או מנימוקים מיוחדים אחרים שיש לפרט.

באשר לתנאים שבסעיף 229 (ה) לחוק סדר הדין הפלילי, המדובר בקיומן של סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש הבקשה במועד וכן כי הבקשה הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.

באשר למהות הנימוקים המיוחדים שלגביהם מכוון סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, ניתן וראוי להכליל הנימוקים שבבסיס החלטה לבטל פסק דין שניתן בהעדר נאשם - לאמור סיבה מוצדקת למחדל ואי נקיטת פעולה בפרקי הזמן שהחוק קבע וכן אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו התנאים שבסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי).

המאשימה צרפה דו"ח ובו תיעוד העבירה וכן אישור משלוח בדואר רשום לכתובתו הרשומה של המבקש בתוך השנה מיום ביצוע העבירה. בבקשת המבקש אין כל עובדה ולו לכאורית הסותרת חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974; כמו כן, אין כל התייחסות לעצם ביצוע העבירה ולשאלת האחריות למעט טענה כללית כי 'שן הזמן' נגסה בזיכרוננו של המבקש ובראיות שעשויות היו להיות בידיו. לפיכך טענת התיישנות העבירה נדחית. כך גם, לא מצאתי יסוד ובסיס לטענה כי נגרם למבקש עיוות דין.

על זאת יוסף כי המבקש נקט שיהוי לא מוסבר בעצם הגשת הבקשה וזאת בהינתן הליכי גבייה שהחלו

לכל הפחות משנת 2014 ולא נמצא כל טעם המסביר מה עיכב אותו מפניה לבית המשפט קודם למועד פנייתו [ראה הראיות שצורפו לתגובת המשיבה המלמדות על הליכי גבייה ואגב כך יידוע הנאשם על אודות העניין עוד בשנת 2014 (סעיף 5 בנספח 4 לתגובה)]. רוצה לומר, אין כל הסבר לשיהוי הניכר שננקט בעת הגשת הבקשה.

יוצא האמור את שציינתי כאמור, כי דין הבקשה להידחות.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תש"פ, 20 יולי 2020, בהעדר הצדדים.